

denne linie, der må anses for en naturlig følge af en moderne samfundsudvikling.

Sammensætningen af landvæsenskommissionen angående hovedstadsområdets vandforsyning (§ 5, stk. 2).

Efter den gældende lov har denne landvæsenskommission til opgave at træffe bestemmelse om fordeling og beskyttelse af vandressourcerne i de områder, hvorfra hovedstadsområdet indvinder eller kan være nærliggende interesseret i at indvinde vand, at træffe bestemmelse om ekspropriation til fordel for såvel hovedstadsområdets vandforsyningsanlæg som lokale anlæg i disse områder, at fastsætte ekspropriationserstatninger og at afgøre sager om erstatning for skader som følge af de ændringer af grundvands- eller overfladevandsstanden, som kan antages forvoldt af de nævnte vandforsyningsanlæg. Den landvæsenskommission, som er nedsat efter den gældende lov, består af en dommer som formand, af 2 landvæsenskommissærer, hvoraf den ene repræsenterer hovedstadskommunerne og den anden de områder, hvorfra hovedstadsområdet henter sit vand, og endelig af et teknisk kyndigt medlem og et landbrugskyndigt medlem.

I lovforslaget foreslås myndigheden til at fordele vandressourcerne og foretage ekspropriationer overført til politiske myndigheder, og den særlige landvæsenskommission for hovedstadsområdet skal fremtidig kun have til opgave at afgøre de sager om ekspropriationserstatninger og de sager om erstatning for vandstandsændringer, hvori hovedstadsområdets vandforsyning er part. På grund af denne væsentlige indskrænkning af kommissionens opgaver har man, også af økonomiske grunde, fundet det rimeligt, at kommissionens medlemstal nedsættes, således at den fremtidig kun kommer til at bestå af en dommer som formand og 2 landvæsenskommissærer. Af landvæsenskommissærerne skal den ene repræsentere Københavns og Frederiksberg kommuner, medens den anden, som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, skal repræsentere de områder, hvorfra hovedstaden henter sit vand:

Det er efter ministeriets opfattelse principielt rigtigt, at landvæsenskommissionen for hovedstadsområdets vandforsyning på

denne måde får en repræsentant både for hovedstadsområdet og for de omkringliggende områder, der berøres af hovedstadens vandforsyning. Det vil antagelig være praktisk, at disse repræsentanter er vurderingskyndige. Da erstatningssagerne i et ikke ubetydeligt omfang vil berøre landbrugsejendomme, forekommer det rimeligt ved beskikkelsen af den ene af de to kommissærer at lægge vægt på kyndighed også i landbrugsforhold. Det skønnes dog ikke nødigt at give bindende forskrifter herom i loven.

Formuleringen af lovens § 11, stk. 2, 3. pkt.

Reglen om grundejerens ret til uden tilladelse at indvinde vand på egen grund stammer i dansk vandforsyningsret fra vandforsyningsloven af 1926. Reglens formål var navnlig at spare landvæsenskommissionerne for besværet med et stort antal småsager, hvis udfald ofte på forhånd var givet, og spare grundejerne for besværet og omkostningerne ved at søge tilladelser i disse sager.

Som det fremgår af afsnit 1 a i de almindelige bemærkninger til den gældende vandforsyningslov, skete der i løbet af 1926-lovens gyldighedsperiode betydelige indskrænkninger i grundejerens ret til at have sin egen vandforsyning, bl. a. gennem bygge Lovgivningen. Hertil kommer, at forsyning med vandværksvand nu af så mange grunde — kontrolmæssige, forureningsmæssige og økonomiske — ofte vil være den mest hensigtsmæssige løsning — også for grundejerne.

Indenrigsministeriet overvejede derfor ved udarbejdelsen af forslaget til den gældende lov helt at ophæve reglen om grundejerens ret til uden tilladelse at indvinde vand til sig selv på egen grund. Man fandt det dog rigtigt at foreslå reglen bibeholdt, men med nogle yderligere, planlægningsmæssige bestemte indskrænkninger, jfr. den gældende lovs § 19, stk. 2, og § 25.

Denne ordning er fastholdt ved herværende lovforslag alene med den yderligere tilføjelse, som er optaget i forslaget til ændret formulering af lovens § 11, stk. 2, 3. pkt., og som går ud på, at kommunalbestyrelsen, når et vandforsyningsanlæg til brug for en enkelt ejendom forelægges til godkendelse i medfør af § 11, stk. 2, kan forbyde anlægget, også hvis hen-